

סמ"ר אלון שלמה אסף
4313952
בן נעמי ובן ציון
נולד ב- כ"ה באלול תשכ"ו 10.9.1966
התגייס לצה"ל בנובמבר 1984
שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)
נפל ב- כ' בניסן תשמ"ז 19.4.1987
בעת היתקלות עם מחבלים.

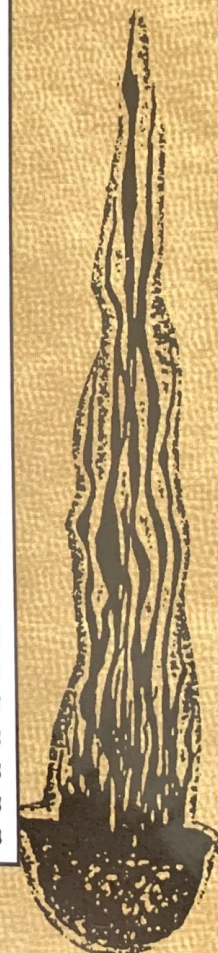

בן נעמי ובן ציון. נולד ביום כ"ה באלול תשכ"ז (10.9.1966) בקיבוץ עמיעד. בגיל רך גבר להתגורר בערד עם משפחתו. את לימודיו היסודיים עשה בבית-הספר היסודי 'עופרים' והמשיך לתיכון מקיף בערד. את שתי שנות הלימודים האחרונות למד בתיכון 'דון' בתל-אביב. אסף, בחור גבוה, יפה ועוצמה רבה בנוכחותו. בצחוקו המתגלגל היה סוחף את כולם. הוא שיחק כדורגל בהפועל ערד, והיה בקבוצת כדור-יד. שנתיים לפני גיוסו עבר לשחק כדורגל בקבוצת בני-יהודה בתל-אביב. משאת נפשו הייתה להגיע לחטיבת גולני.

באמצע נובמבר 1984 התגייס לצח"ל והתנדב לחטיבת גולני. אסף עבר את מסלול הטיروנות וקורס מ"כים, ולאחר מכן הדריך מחלקות טירונים עד תום שירותו. אסף היה חייל בעל כוח סבל שאין כדוגמתו. רוח לחימה וכושר מנהיגות אפיינו אותו. בעיקר ברגעים הקשים, שבהם הייתה המחלקה תחת לחץ, אסף בלט כחייל אחראי שמעודד את כולם ומזרז את המחלקה לבצע את הפקודות ביסודיות ובמהירות. במסעות ארוכים עזר לכולם, ואף פעם לא התלונן. הוא השרה ביטחון בחיך הנצחי שלו וברוחו החברתית.

ביום כ' בניסן תשמ"ז (19.4.1987) נפל אסף בקרב על הגנת יישובי הצפון. בקרב עם חוליית מחבלים שהתכוונה לפגוע באזרחים, נפגע אסף ונהרג. הוא הובא לקבורה בבית-העלמין הצבאי בקריית-שאול. השאיר אחריו הורים, ואחות - בטי.

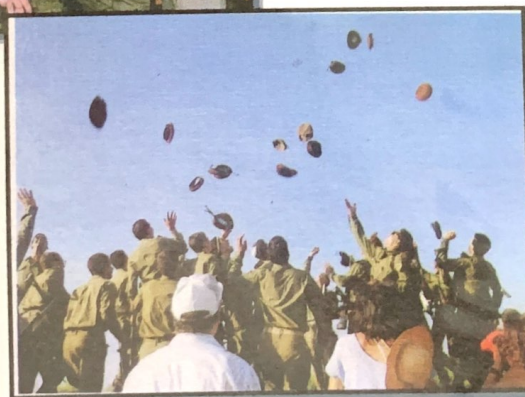
חברו אבי נעים הוציא לאור חוברת לזכרו ובה דברי חברים על דמותו. תנועת הסטודנטים היהודים ברומא נטעה עץ לזכרו. שר הביטחון שלח איגרת והביע בה את השתתפותו בצער המשפחה: "אסף היה סמל מחלקה מצטיין, לויאלי למפקדיו ופקודיו, בעל מוטיבציה ודוגמה אישית לכל מי שהכירו". במכתב התנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "לאסף היה חשוב שיתנו בו אמון. זכינו לקבל אותו למחלקה ותלינו בו תקוות רבות. בשיבוץ החיילים למחלקות היה אסף המבוקש ביותר על-ידי כל סגל הפלוגה, כולם רצו בו. אשרי החיילים שזכו למפקדים כמוהו, ואשרי המפקדים שזכו לחייל כאסף. דמות עשירה, שייצגה כל כך הרבה. חיך ללא הרף, מלא שמחה, ואהבה לחיים".

אימונים בחטיבה

מסדרים

"אם למות, אז בקרב"

אסף אלון, בן יחיד, תושב ערד. הלווייתו תיערך היום. קרוביו המומים, בל בך הרבה חים היו בנער הזה, כל כך הרבה תוכניות לאחרי השחרור, אפילו לנסוע למזרח הרחוק

אם נגזר עליי למות, שזה יהיה בקרב". כך אמר סמל אסף אלון ז"ל לחבריו לפני שבועיים. הוא לא ידע שניבא את מותו. אלון (20) בנם של נעמי ובני ואח לבטי בת ה-16, נולד בקיבוץ עמיעד ובהיותו בן ארבע העתיקו הוריו את מגוריהם לערד. שם גדל, התחנך, ובילה עם קבוצת חברים מגובשת עד לגיוסו לגולני. ביתם של משפחת אלון ברחוב עין התכלת בערד היה אתמול שומם. בני, אביו של אסף, היה לבדו בבית עת שהגיעה המשלחת לבשר לו את בשורת האיוב. הוא מיד נסע לתל-אביב, להורי אישתו ששהתה שם בחג, כדי להיות איתה בשעת הכאב. במקום היו רק שכנים המומים שלא הספיקו לעכל את מותו של הספורטאי הזה, השוכב הזה, שהחיוך שלו היה מדביק. "חדשות" פגש את שני חבריו, אורן אריאלי ובנצי אשכנזי, שגדלו איתו בערד והתגייסו איתו לגולני: "שלושתינו התגייסנו לגולני", מספר בקול חנוק חברו מילדות, רב"ט אורן אריאלי, "עשינו תחמונים כדי שנהיה באותה פלוגה ועשינו קורס מ"כים ביחד. הייתי בסיוור באותה גזירה ושמעתי בקשר שאסף נפל. אני התאבנתי במקום לא יכולתי לתפקד. חניך שלי ראה אותי במצב כזה לקח ממני את הציוד ושחררו אותי הביתה. רק כשהגעתי להורי התפרצתי בכי. אני עוד לא תופס את זה. רק לפני שבועיים ישבנו שלושתינו ותכננו לנסוע לחו"ל, למזרח הרחוק, כשנשתחרר בגובמבר השנה".

"אני הייתי במבצעים כשנודע לי על אסף", אומר בנצי. "אני מת לבנות ולא יכול כי אם אני אבכה זה כאילו השלמתי עם מותו ואני לא יכול להשלים עם זה. יאללה, איזה גבר היה. כזה גבוה וחתיך כל הבנות היו דלוקות עליו. לפני כמה ימים עשה קרחת כי זה באופנה בגדוד שלו. הוא כל כך הזהה עם החיילים שלו עד שהיה מוכן לעשות הכל בשבילם. חייל מעולה, ארפיג'סט, פגע שמונה מתוך שמונה. היה ברור לכולנו שנתגייס לחייל קרבי והוריו היו צריכים לחתום בגלל שהיה בן יחיד. הוא היה שלם עם עצמו ואף פעם לא שאל למה הוא משרת בצבא ולמה הוא צריך להיות בקו הראשון. היה טיפוס של מנהיג ועם אופי חזק. הוא היה מחליט איפה הולכים לבלות. אהב מאוד כדורגל זה היה משפחתי אצלם, הדוד שלו זה אהוד בן-טובים. אסף ידע לקרוא מה הוא הולך וזה היה שלם עם זה ואמר, שאם נגזר עליי למות אז מוטב שזה יהיה בקרב. אנחנו צחקנו על זה ואמרנו שלא יהיה לו צ'אנס, הלוואי ולא היה לו.

הכומות החומות ליוו את אלון ז"ל
בדרכו האחרונה

החברים כותבים

אסף אלון

לא קל לכתוב על חבר שנפל וקשה יותר לכתוב על אסף שלנו שחי איתנו שבה שלמה וברגע אחד הלך לעולמו. אסף הגיע לפלוגה למחלקה בשלב שני של המירונות, החל את תפקידו כמ"כ, וכבר אז הרגשנו כי זכינו למפקד מצוין, הוא לימד אותנו את הפרטים הקטנים, של החיילות, ודאג לכל חייל וחייל, נאמר שאסף לא היה קשוח במירונות, לא נוכל, אך כיום לאחר שהיה למעלה משנה במחיצתנו אנו יודעים, כי זו הייתה חובתנו בתחילת הדרך, כשהגענו לגדוד התרכך אסף והפך לחבר של ממש, אך תמיד זכר שהוא מפקד ונתן לנו את דוגמתו האישית.

קשה לנו לכתוב על חייו האזרחיים, כוון שהכרנו אותו בעיקר בצבא, אך בכל רגע פנוי היה יושב איתנו על כוס נס קפה ואף מספר על חייו האישיים, האזרחיים, אנחנו יודעים שהוא היה בעל כושר גופני מעולה יותר מכל אהב לשחק כדורגל. אסף אהב לבלות בתל אביב ומספר פעמים נפגש איתנו בדיסקוטק או בפאב, אנו הרגשנו איתו כמו אחים, אך כשהיה צורך להשתנות ולהיות רציני, הוא עשה זאת על הצד הטוב ביותר. כולנו עדיין חמומים מהמקרה ולא מאמינים שהוא איננו. אנו מאמינים שהוא יצא לחופשה ובעוד יום יומיים, יחזור אלינו, ושוב נשב ונצחק ביחד, אסף היה בחור יפה תואר, גבוה וגברי, הוא אהב תמיד לצחוק.

למשפחת אלון

כעת כותבת הקדשה זו מחלקתו של אסף, אך עוד רבים מזדהים אתנו, את אסף לא נשכח לעולם ותמיד תהיה דמותו לנגד עינינו כסמל לרעות להמשך דרכנו בצבא ובאזרחות.
אנו משתתפים באבלכם הכבד, בנפול בנכם.

אסף שלמה אלון,

שנפל בעת מילוי תפקידו על הגנת יישובי הצפון

יהי זכרו ברוך

מחלקה 2

אסף

נכנסת לרשימותינו עוד כתובת ביומן ההיפרדויות. לצערי ולצער חבריי זהו משבר, אחד הדברים הקשים שעברה הפלוגה בתקופת המסלול. יואב ואסף זכורים וחרוטים בנו כאנשים טובים וכמפקדים לדוגמא. לא חסרות לנו דוגמאות על החריצות שליוותה את שניהם והרצון לתת ולא תמיד בתמורה לקבל. על יואב ואסף קשה מאוד לדבר בלשון עבר, אני מאמין שזו ההרגשה בפלוגה שציור דמותו של יואב עולה בזיכרון ושבאמת זוכרים את הדברים הטובים והמלמדים, שיואב ניסה להקנות כמפקד. וחיוכו של אסף הראה לנו שגם את הדברים הקשים ביותר ניתן להפוך למשימות ברות ביצוע. אני רוצה להאמין שיואב ואסף היו רוצים שנמשיך בפעילות השגרתית שלנו.

ולכם פלוגה ג', חשוב שנזכור ונכבד אותם תמיד ונשמור על קשר עם המשפחות, כי זו הדרך שנוכל אנו לתת ולהביע כבוד אחרון.

רפי סעדון

אסף אחי

קשה עד מאוד לכתוב על חבר, שנפל בייחוד בתקופה כה קצרה אחרי נפילתו, שהכול עוד טרי ואיש עדיין איננו מעכל את גודל האבדה. כל שאכתוב פה על אסף, לא ימחיש לאיש, שלא הכירו, את יופי אישיותו ואת גדולתו כחבר ובראש ובראשונה כמפקד.

פגשתי לראשונה לפני חצי שנה. הוא חזר אז מההכנה לקורס קצינים עם החלטה שקצין הוא לא יהיה. כעבור שבוע הגעתי לפלוגה ואסף בנצי ואני לצוות שעובד יחד. עם הזמן בנצי החליט, שהוא יוצא להכנה לקורס קצינים ואז נשארנו אסף ואני לבד ומפקדי המחלקה. לאט לאט הכרתי את אסף יותר ויותר, עבדנו בשיתוף פעולה מלא. את עבודתו של אסף יחדה תמיד רצינות מיוחדת במינה ומחשבה עמוקה על השלכות מעשיו על החיילים ועל הרגשתם. תמיד ידעתי, שכאשר אסף אומר משהו עלי להתייחס לדבריו במלוא הרצינות וכך תמיד התייעצנו, אסף ואני, על כל דבר קטן וגדול הנעשה במחלקה. כך למשל בתחילת הקו, אמר לי אסף, כי לדעתו, אנו קורעים יותר מידי את המחלקה, כל יום מסדר, הרבה מדס"ים וכל זאת בנוסף לפעילות הביטחון השוטף. לכן טען ובצדק שהחיילים נרדמים בסמורים. תמיד נהג לומר "אני לא מבין למה זה צריך להיות ככה". או "לא, זה לא צריך להיות ככה". ישבנו חשבנו והגענו הרבה בזכות אסף לדרך שביל הזהב, דרך שנמשכה עד סוף הקו.

ברור היה לי תמיד, כי כל שאסף מבצע עם המחלקה נעשה ברצינות גדולה ביותר ותמיד יצאת שלם ובטוח הביתה מתוך ידיעה שיש מי שידאג למחלקה ושומר עליה מכול משמר.

המחלקה עמה אסף הלך לאורך כל למעלה משנה, זמן רב יותר מכל מפקד אחר במחלקה, מעריכה ומעריצה את אסף המקצוען, המפקד והחבר שתמיד חייה כה איכפת לו מפקדיו והרגיש מחויבות כה עזה לדאוג לכל דרכיהם. אין ספק כי המחלקה ואני בתוכה, אינה מעכלת את לכתו של אסף בטרם עת. כולנו לקחנו וניקה דוגמאות מופת מאסף כמפקד, כלוחם, וכחבר ונשאף תמיד להשתוות דמותו. אותו אסף שסידר את שלישית המא"נים בשורה וירה לעבר המחבלים בשלושתם יחד, ואותו אסף שבגופו בלבד שמר על חייליו, על גבול הצפון ועל מדינת ישראל

יהי זכרו ברוך

אסף שלמה אלון

את אסף הכרתי כחודשיים, וזה כבר זמן די והותר כדי לדעת מיהו אסף. קשה לעכל, שאסף שישן במיטה מעלי אינו עוד. קשה לראות שהוא לא מחכה לך בהחלפת הסיוורים או כשמתעוררים.

אסף היה בחור שכל מי שהכירוהו, אהבוהו בתור חבר וסמך עליו בעיניים עצומות, בתור מפקד ולוחם. אני זוכר שישבנו שעות על גס-קפה, דברנו והעברנו חוויות על סיוורים שעברנו, על חיילים שלו ושלי ותדרכנו אחד את השני איך לעבוד ולפקד טוב יותר. על אסף לא היה לי הרבה מה להעיר, הוא פשוט עבד נכון וטוב, אם כמפקד, אם כחבר של החיילים ואם כאיש סגל.

אז חיילי ומפקדי גדוד 51, ובמיוחד חיילי הפלוגה שלנו, שהספדנו את אחד המפקדים היותר טובים שלנו, את אחד החברים הטובים, צריכים לשמור ולכבד, את זכרו. אפילו כשהמסגרת הצבאית אינה לעולמים, כל אחד שיזכור את יום השנה לנפלו להגיע תמיד לימי אזכרה גם כשנהיה אזרחים ובכל רגע אפשרי, להגיע למשפחה.

יהי זכרו ברוך

סמל מחלקה 1
אלון סנצקין

אסף שלמה אלון

היי אסף, הנס קפה כבר מוכן, בא לחדר או שנביא לך אותו לפה?
זאת שאלה קבועה אצלנו בחלקה, היום קשה להאמין שאתה איננו אנחנו עוד
משוחחים איתך בחדרים שלנו.
...מה עם הטאקי אתה רוצה לשחק? אסף אתה זוכר שהפסדת במשחק והיית
צריך להכין לנו סנדוויצ'ים? לא היינו נותנים לך להכין גם אם היית רוצה...
אסף... אין להאמין בזה, אתה חי איתנו, נמצא איתנו, מדבר שותה ואוכל איתנו,
לא נשכח אותך, בלב לא נשכח, לעולם לא נשכח, אסף אלון... אסף המפקד...
אסף החבר... אסף איתנו... אסף שלנו.

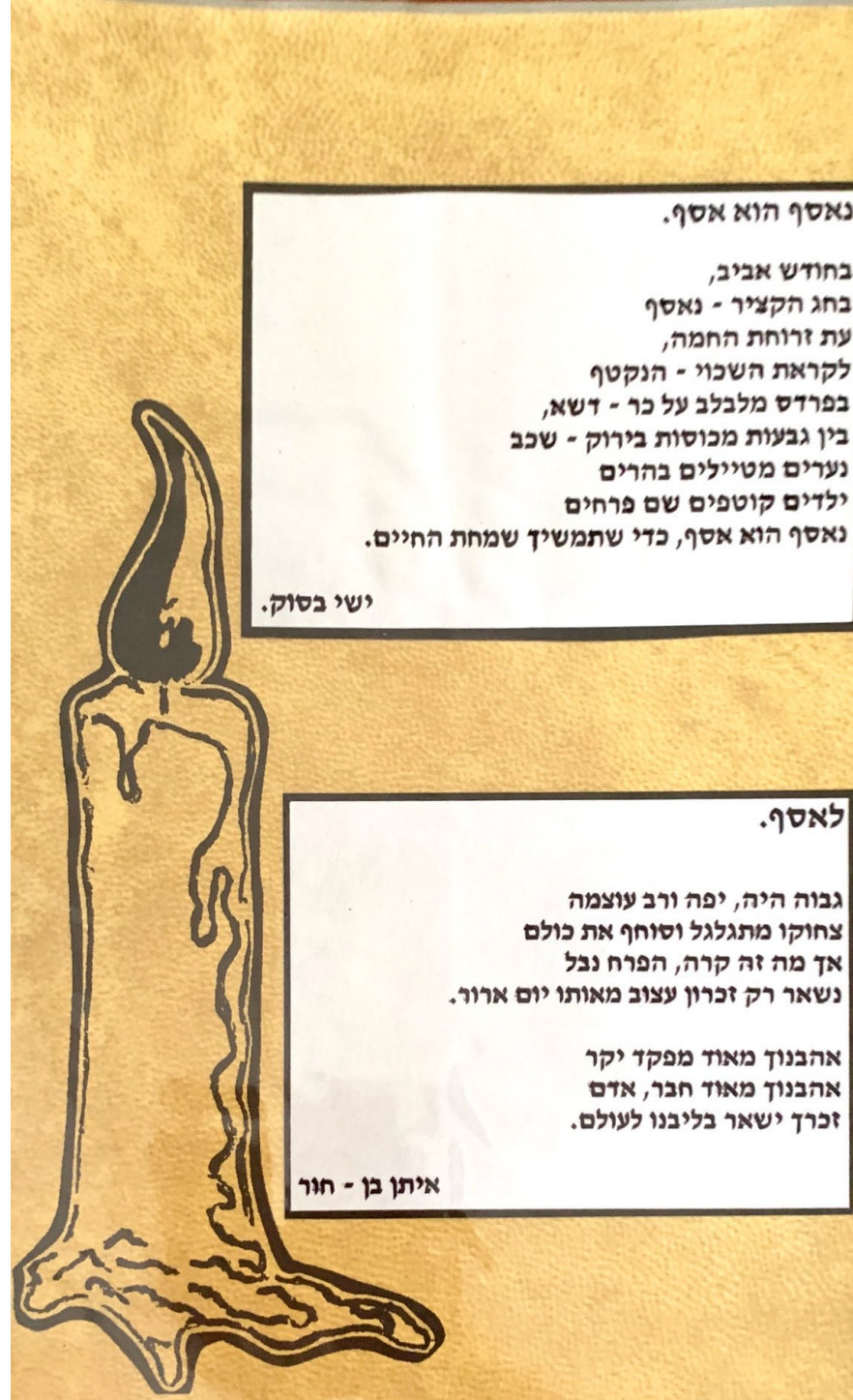
דוד סלגדו

אסף

יש אנשים סגורים וישנם פתוחים. אסף היה אחד מאלה, שתמיד סיפר ודיבר על
הכל. אפשר לכתוב על אסף דברים, מהם יבין גם אדם שלא הכירו איזה מפקד
ואדם, הוא היה. לאסף תמיד היה זמן לחיילים, לכל אחד בנפרד ולכולם יחד,
שאף לדבר איתם ולעזור להם על הצד הטוב ביותר. כל חייל ידע, שאם יש לו
בעיה כלשהי יוכל לפנות לאסף ולקבל ממנו עזרה, ולא שינה לו מי החייל. היה
בא מהבית מתיישב עם החיילים על כוס-נס קפה ומקשיב לכל אחד, מה היה
בזמן שהיה בבית, מה מציק וכו'. אסף תמיד קיבל עבודות אחראיות ביותר
וביצע אותן על הצד הטוב ביותר. אסף תמיד היה רגוע ולא מצאנו אותו אף
פעם עצבני או, נרגז ואפילו ברגעים הקשים ביותר שמר על קור-רוח ורגוע.
אסף שמר תמיד על הדומא האישית שלו, כמפקד וכחייל. הכרנו באסף רק את
הדברים החיוביים והטובים שלו, כי זה רק מה שהיה לו. תמיד אהב ללמוד עוד
ועוד דברים ומה, שלא ידע היה שואל ולומד.

אסף גידלת דור חדש בצבא. עכשיו הם הולכים לקורס מ"כים, וחלקם יפנו
לקצינים ויש להם את כל מה שמפקד צריך, כי אתה את כולם לימדת להיות,
מפקדים טובים כמוך.

אבי צוריאנו

נאסף הוא אסף.

בחודש אביב,
בחג הקציר - נאסף
עת זרחת החמה,
לקראת השכוי - הנקטף
בפרדס מלבלב על כר - דשא,
בין גבעות מכוסות בירוק - שכב
נערים מטיילים בהרים
ילדים קוטפים שם פרחים
נאסף הוא אסף, כדי שתמשיך שמחת החיים.

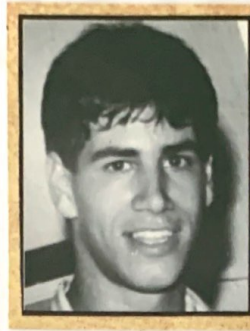
ישי בסוק.

לאסף.

גבוה היה, יפה ורב עוצמה
צחוקו מתגלגל וסוחף את כולם
אך מה זה קרה, הפרח נבל
נשאר רק זכרון עצוב מאותו יום ארוך.

אהבנוך מאוד מפקד יקר
אהבנוך מאוד חבר, אדם
זכרך ישאר בליבנו לעולם.

איתן בן - חור

אסף

אסף- היית בחור אדיר
אהבנו אותך בתור מפקד
לא נשכח את מה שלמדנו אותנו
ניישם הכל וגמשיך בדרכך.
קשה לנו להאמין מה שקרה,
סמל כזה עוד לא היה
לקפה תמיד היה דואג
לשוחח עם המחלקה תמיד אהב
איתנו תמיד צחק

חברים ומפקדים תמיד חיקה
וחייליו תמיד דאג
על שיגה תמיד היה מוותר
כדי לשמוע את בעיות המחלקה
לסיורים תמיד דאג שיצטרפו
חיילים ממחלקתו.
כן- אסף אהב את מחלקתו
ואנחנו אותו לעולם לא נשכח

יהי זכרך ברוך.

יואב יונתן.

אסף אלון

אסף הגיע בתחילת שלב ב', אמצע הטירונות בתחילת החיילות. היה בודק לנו מסדר אך לא חיפש דווקא פאקים. בבוקר היה מגיע ואומר בואו נשחרר קצת את השרירים, אבל כשהיינו חוזרים היינו נשפכים. האימונים אצלו היו במקום הראשון, בהפסקות כשאנחנו היינו נזכרים, אסף היה דואג לארגן קפה, היה תמיד צמוד לספל הקפה שלו. כשהסתיימה הטירונות הכל המשיך כרגיל אך הדיסטאנס ירד והכל נעשה בראש טוב יותר, את המסדרים עם אסף היינו מעבירים בצחוק ובבדיחות אך כשהיה צריך להקפיד עשה זאת אסף בנאמנות. כשעלינו לקו, הלך אסף לקורס קצינים וחזר יותר מאוחר לפלוגה ולמחלקה. דאג תמיד שנוכל להתקשר הביתה בטלפון שדה, ושמירה איתו בעמדה עברה בבדיחות ובראש טוב. כשהגענו לאימון שוב התחלנו המד"סים והתרגילים אך זה היה בראש טוב, עם אסף. אף פעם לא שכח לקחת איתו את המראה שלו, אהב להתגנדר.

בחורף דאג שכשנחזור מהאימונים תהיה שינה חמה, היה מרשה להתבדח אך רק לאחר שסיימנו לעבוד על כוננות, כולנו אהבנו לראות את אסף צוחק, נתן לנו הרגשה שכולם אחים, אפילו עשינו כולנו קרחת.

בקו האחרון נפלו אסף ויואב כשנתקלנו בחוליית מחבלים והצילו את היישובים הסמוכים בגופם.

עוזי רוט

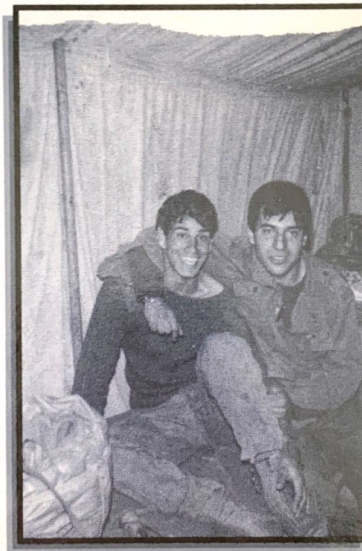
אספא אחיבו

כל שנאמר כאן, במעמד זה, לא יוכל להביע את הרגשתנו האמיתית.
קשה ובלתי אפשרי לעכל את האסון, שפקד אותנו בלכתך.
בלתי אפשרי שלא להזכר בייחוד שלך, ברצינות בה לקחת כל משימה, קטנה
וגדולה באכפתיות הבלתי ניתנת למדידה, כלפי פקודיך, חבריך ומפקדיך.
הרצון ללמוד ולחנך, היה אצלך מעל הכל והכל תמיד עם החיוך הנצחי והרוח
החברתית.

גם ברגעים האחרונים ידעת להשרות ביטחון ולעודד, מעל הכל להוליך את
החיילים בקור רוח אופייני למשימה.
בעוד ימים ספורים ילכו החיילים לקורס מ"כים. אין ספק, שדמותך תעמוד לנגד
עיניהם לאורך כל הדרך.
אשרי החיילים שזכו למפקד כמוך,
אשרי המפקדים שזכו לחייל כמוך.

יהי זכרך ברוך

אייל.

אסף אלון

אסף, קשה לי מאוד לכתוב עלייך, אני עוד לא מאמין שאתה איננו, אני עוד לא תופס שחבר טוב כמוך אבד לי. בעצם, מהיום הראשון שלנו בצבא אנחנו יחד בגולני, באותה פלוגה, באותה מחלקה ובאותו התפקיד. ככה אחרי שנתיים וחצי ביחד ויום אחד כולך נדם ואתה איננו.

לא האמנתי אף פעם שאת גופך החסון והתמיר אפשר לבצח. תמיד הלכת עם הראש מורם, הייתה לך אצילות, שקשה לתאר אותה.

אני מבטיח לך אסף שאזכור אותך לעולמים.

אני מבטיח לך אסף שבאיזה מקום תישאר אצלי.

אני מבטיח לך אסף שתישאר אצלי כאיזה סמל של חבר מהשורה הראשונה.

כואב ועצוב

גיל ידיד

ליואב ואסף,
 מה יכול בן אדם לומר כשהחברים מתים?
 אפילו מה לחשוב איני יודעת. אספר על האור בעיניים? על החיוכים והבדיחות?
 אספר על החיילות? ההשקעות והמנהיגות? אבל זה יותר מזה.
 כל אלה דברים שהיו, אבל יש הרבה יותר מזה. דברים שלא אוכל אף פעם
 לתאר. בני אדם הם יותר מחיוכים ובדיחות, הם יותר ממפקדים ויותר ממילים.
 אין מילים לתאר בן אדם, הייתם טובים, הייתם רעים, הייתם עליזים, הייתם
 עצבניים, הייתם חברים שלי וזה העיקר.
 אז מה אומר עכשיו כשאתם מתים?
 אין לי מה לומר, כי בשבילי אתם חיים. חיים אצלי ואצל כולנו, שזכינו להכיר
 אתכם, אני חושבת עליכם ואני בוכה, כי אני יודעת שלא אותם יותר בחיים
 האלו, אני מתגעגעת וזה כואב. כאב שגם אותו אינני יכולה לתאר.
 אבל אני גם צוחקת כשאני חושבת עליכם. על הבדיחות שסיפרתם, על השמחה
 שהייתה בכם-על החיים.
 אני צוחקת ואני בוכה, כי אהבתי אתכם, אוהבת אתכם, ואוהב אתכם תמיד.

ג'יימי שרמן

יום שישי אחה"צ...

...עכשיו יש זמן לחשוב, להעלות תמונות קרובות כל כך, שהזפכות את אט לזכרונות, לרכז את העיקר ולשמר את שני החיוכים האלה, להטמיע עמוק עמוק בפנים את אסף ויראב.

יום שישי ראשון בלעדיכם, עוד יבואו רבים רבים אחריו ויתווספו חגים, ימות עצב ושמחה וסתם ימים...
ואתם תהיו שותפים בחסרונכם.

עם אסף היה הקשר שלי בעיקר של "היי חנה, מה נשמע?", הסתכלות שלי מהצד על כל הציונים עם אייל, על היציאות שלכם או על תוספת תחמושת וישיבה ליד התנור במרום גולן קשר קטן.
הוא נקלט אצלי "כשרוך" מן "לינר" כזה שכל היום דאג שהכל היה מאה אחוז בתחומו,
ובעיקר לא שוכח לחייך מהגובה שלו אל כולם למטה.

כל כך קשה וכואב לאסוף בראש את כל הקטעים שבעצם, הם חלקים כל כך יומיים ולהתחיל לתעד אותם.
לא אכתוב "כמה הם היו..." "ואיך הטובים נופלים", וכיוצא באלה. הם היו צעירים כל כך ומה כבר יכלו להיות מלבד ילדים רגילים, כמו כולנו.
הכאב אצלי מתרכז בכל מה שלא הספיקו לעשות...

רוצה כל כך לבנות אותם שוב לעיני כל הגדולים האלה, כל העיתונאים המספידים, ולהסביר על אסף ויראב של יום יום, על אסף ויראב שלנו.

חנה

אלון אסף ז"ל

